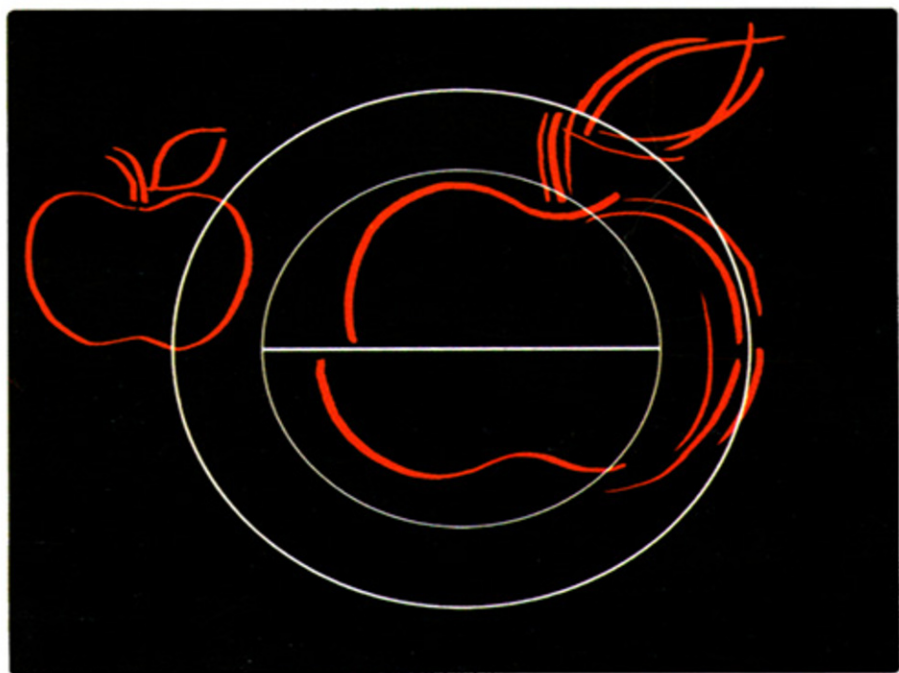


E a i n m a k a t h i t p r e s e n t s

ရတနာမင်း
ရတနာမင်းရတနာမင်းရတနာမင်း



အခန်း (၁)

ရွာမလိုအုံနေသော ရာသီဥတုကြောင့် နေရောင်မရှိတော့သော်လည်း အိုက်စပ်မှုက လျော့မသွားပေ။ မြေညီထပ်ကဖေးဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသည် ။ ပိုင်ရှင်ဦးလေးစိုးတစ်ယောက်သာ ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ယက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ရင်း သူ့ကိုမြင်တော့ လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး လင်းလင်း၊ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်ရပြန်ပြီလဲ၊ လာဦးလေကွာ”

“ပြီးမှ လာခဲ့မယ် ဦးလေးစိုး၊ အလုပ်က ရှိသေးတယ်၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အပျိုကြီးက လွယ် တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြန်လာလို့ သူခိုင်းထားတာမပြီးရင် ရှေ့ရှိတယ်”

လင်းလင်းက ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ယပ်တောင်လို တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျသည့် အမှုအယာဖြင့် လှေကားပေါ်မော့ကြည့်၏။ နောက် . . . ခေါင်းကို လေးတွဲစွာရမ်း၍ သက်ပြင်းချရင်း အပေါ်ဆက်တက်ဖို့ ပြင်ရသည် ။ သူ့အဒေါ်ဖြစ်သူ အန်တီတူးက အပျိုကြီးပီသစွာ အလွန်ဇီဇာကြောင် သည် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ကလည်း မုန့်ဖိုးယူပြီးမှတော့ တတ်သည့်ပညာမနေသာဆိုသလို ငါးလွှာရောက်အောင် တက်ရပေဦးတော့မည်။ လင်းလင်းက စိတ်ကိုခုံးခုံးချလိုက်ပြီး ဘေးမှာ ခဏချထားသော ပစ္စည်းကိရိယာအိတ်ကို ကောက်ယူကာ လှေကားထစ်များ အတိုင်း ပြေးတက်သွားလိုက်၏။

မိုးအုံးနေသည် မို့ လှေကားတစ်လျှောက် အလင်းရောင်က နည်းပါး
မှုန်သီနေသည် ။ လေလေးတစ်ချွန်ချွန်ဖြင့် လှေကားပေါ် အပြေးတက်
လာရင်းမှ သူ့အဒေါ်အန်တီတူ၏ တီဗွီပြင်ရန် ကိစ္စကိုပါ စဉ်းစားလာခဲ့
သည် ။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပျက်တာမဟုတ်ဘဲ သူနားလည်ပြီး ပြုပြင်
လို့ ရလောက်သည့် အပရိကကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းရ၏။ ဒါမှ လည်း
မုန့်ဖိုးထပ်တောင်းလို့ ကောင်းမည်။ တီဗွီကိုထမ်း၍ ဆိုင်သွားပို့ရသည့်
ဒုက္ခကလည်း လွတ်မည်မဟုတ်ပါလား။ သူ့အတွေးနှင့်သူ တက်လာ
ရင်း ရှေ့တွင် ပိတ်နေသော လူရိပ်ကိုတွေ့သဖြင့် သူမော့ကြည့်လိုက်မိ၏
။

သူ့ရှေ့က လူနှစ်ယောက်ကလည်း နောက်မှ ခြေသံကြားရသဖြင့် ပြန်
နဲ့ကြည့်ရာ လင်းလင်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည် ။ လင်းလင်း မသိ
မသာ ပါးစပ်ဟသွားသည် ။ ခပ်မိုက်မိုက်ချာတိတ်မလေး
တစ်ယောက်ပါလား။ သူမဘေးမှာ က အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ သူ
က လှေကားပေါ်ဆက်မသွား ဘဲ ရပ်နေသဖြင့် သူမတို့ ကလည်း ကိုယ့်
အတွေးနှင့်ကိုယ်လင်းလင်းဆီမှ အကြည့်လွှဲကာ ကပြကယာ ဘေးကို
ရှောင်ပေးသည် ။

သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျော်တက်ရင်း လင်းလင်း
စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွား၏။ ဘွားတော်ကြီးနှင့် ချာတိတ်မလေးတို့
နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုကြည့်နေသည့် အဓိပ္ပါယ်ကို ရိပ်မိပြီး
လင်းလင်းပြီးလိုက်ပါသည် ။ သူ့ရုပ်ကလည်း စုတ်တီးစုတ်ပြတ်ဖြစ်နေ
တာတော့ အမှန်ပင်။

အန်တီတူအခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူက တံခါးကို သော့ဖွင့်၍ အတွင်း
သို့ဝင်လိုက်၏။ အိမ်ရှင်အန်တီတူကတော့ သူမသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

က် အတင်းခေါ်သဖြင့် ပျော်ပွဲစားဆိုလား၊ အပန်းဖြေခရီးဆိုလား ပဲခူးဘက်ကိုပါသွား၏။ အဲဒါသူ့ကိုသော့ပေးခဲ့ပြီး သူမပြန်မရောက်ခင် တီဗွီပြင်ပေးဖို့ မှာ သွားခဲ့သည် ။ တူတော်မောင်လင်းလင်းအကြောင်း သိသည် မို့ မုန့်ဖိုးပါ တစ်ခါထဲစရံသပ်သွားရှာပါ သည် ။

လင်းလင်းမှာ မောမောနှင့် ချွေးတွေကိုသုတ်ရင်း မီးခလုတ်ရှိရာသို့ အကြည့်ကရောက်သွား ၏။ ဟောဗျာ . . . ။ သူ့ခမျာ ချက်ချင်းလဲသေချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားတော့၏။ သွားပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဦးလေးစိုးဆိုင်မှာ အသံတိတ်နေတာကိုးဟု တွေးကာ ဒီကပြန်ထွက်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။ ဗိုက်ကလည်း ဆာနေပြီ။ ပထမက မီးလာလျှင် တီဗွီကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီးမှ တစ်ခုခုဆင်းစားရန်ဖြစ်သည် ။ အခုတော့ အောက်ပြန်ဆင်းပြီး ဦးလေးစိုးနှင့် ထွေရာလေးပါး သွား ‘ပွား’ နေဖို့ ပဲ ရှိတော့သည် ။ လင်းလင်းလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စေ့ထားသော တံခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ “အမလေးတော် . . .” ရုတ်တရက်အော်သံကြီးက သူ့ကိုသာမက၊ ကျန်တိုက်ခန်းတွေထဲက လူတွေပါပူထူသွားစေသည် ။

လင်းလင်းမှာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ ငေးကြောင်ရပ်နေဆဲ။ သူနှင့် လှေကားတွင် ဆုံခဲ့သည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို မျက်လုံးပြူး၍ ပြန်ကြည့်နေရင်း ကြက်သေသေလျက်။ အန်တီကြီးကတော့ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ကောင်မလေးရှေ့မှာ ကာရံဖက်တွယ် ပေးထားလေသည် ။ သူတစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာ ကို စိုးရိမ်နေသလို မျိုး လင်းလင်းက သတိဝင်လာသလိုမျိုး ချောင်းဟန့်လျက် ရှေ့ကိုတိုး၏။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သည် ။ ထိုအခိုက်မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ

တံခါးပွင့်သွားပြီး အဖွား ကြီးတစ်ဦးထွက်လာသည်။ ။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ခုနကအော်တာ ဒီက တူမကြီးတို့ လား၊ ဟေ့ . . . မင်းဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ၊ မိန်းမတွေချည်းပဲဆိုပြီး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်တော့ မလုပ်နဲ့ နော်၊ ပြောစမ်း . . . မင်းကို ဒီအခန်းမှာ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်း သူခိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မလုပ်နဲ့ နော်၊ ဟိတ် . . . ရှေ့ . . . ရှေ့မတိုးနဲ့၊ အမလေး . . . လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ လူ လူ . . .”

လင်းလင်းတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်တော်တော်ကျသွားပါသည်။ ။ ပြောချင်ရာတွေ စွတ်ပြောပြီး အော်ချင်ရာတွေ အော်နေသည့် အဘွားကြီးကို သူလည်း ဘယ်ကစရှင်းပြရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိသည်။ ။ ဟိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အဘွားကြီး နောက်သို့ရောက်သွားကာ မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်နေကြ သည်။ ။ အဘွားကြီးလက်ထဲတွင် စောစောကတည်းက ဖွက်ယူလာဟန်ရှိသော တုတ်ကြီးတစ်ချောင်း ကို သူမြင်လိုက်ရ၏။ ဗုဒ္ဓေါ . . .။

“ဘယ်မှာ လဲ အန်တီကြီး၊ ဘယ်မှာ လဲ သူခိုး”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဟာ . . . လင်းလင်း”

အသံတွေနှင့်အတူ ချက်ချင်းဆိုသလို အခြေအနေက ပြောင်းသွား၏။ ။ အောက်ဘက်ခန်းများ မှ တံခါးတွေ အသီးသီးပွင့်သွားပြီး လူကြီးတချို့ ထွက်လာကြသည်။ ။ ထွက်လာကြသူတွေထဲမှာ တစ် ယောက်က အသိဖြစ်နေသဖြင့် လင်းလင်းသက်သာရာရသွားသည်။ ။ သူက အန်ကယ်ဘိုင်ကို တိုင် တည်၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်မှာ အားလုံးဇာတ်ရည်လည်သွားတော့၏။ ။ အမှန်တော့ အရှေ့ခန်းမှ အဘွားကြီးသည် နယ်ကနေ ရန်ကုန်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးသဖြင့် လင်းလင်းကို မ သိတာ

ဖြစ်၏။ သူကလည်း အန်တီတူးအခန်းကို မရောက်တာ ကြာပြီဆိုတော့ ရှုပ်ကုန်တာပေါ့။ တော်ပါသေး၏။ အောက်ခန်းမှ အန်ကယ်ဘိုင်က လင်းလင်းကို အန်တီတူး၏ တူမှန်းသိထား၍ သာ သူရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်မဖြစ်တာ . . . ။ လင်းလင်းအလှည့်ပြီးတော့ အန်ကယ်ဘိုင်က ဟိုအမျိုး သမီးနှစ်ယောက်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းနေပြန်သည် ။

“နေပါဦး၊ တူမကြီးတို့ ကရော ဘယ်လာကြတာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအခန်းမှာ ရပ်နေကြ တာလဲ”

အသက်ငယ်ငယ်ကောင်မလေးက ခပ်စွာစွာအသံဖြင့် ဖြေ၏။

“အို . . . ဒီက သမီးအဒေါ်အန်တီပပနဲ့ အန်တီတူးက အသိတွေမို့ လာလည်တာပဲ၊ တံခါး ခေါက်မလို့ လုပ်တုန်း ဟိုလူကြီးက ဗြုန်းဆိုတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာတော့ သမီးတို့ လည်း လန့်အော်မိတာပေါ့”

အန်ကယ်ဘိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်နေရင်း လင်းလင်းဘက် သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

“အေးလေကွာ၊ လင်းလင်း . . . မင်းပုံကလည်း အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ ဟိုဟာလိုလို၊ ဒီဟာလို လို အထင်မှားချင်စရာပဲ၊ ဘယ်လိုပုံကြီးဝတ်လာရတာလဲ လင်းလင်းရာ . . .”

သူ့ကို ဟိုလူကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလိုက်သည့် ကောင်မလေးကို လင်းလင်းက မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်သည် ။ သူမအဒေါ်ဖြစ်သူကတော့ အခုအထိ အကြောက်မပြေသေးပုံဖြင့် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်ကာ အသံတိတ်နေဆဲ . . . ။ ခဏကြာတော့ အန်ကယ်ဘိုင်နှင့်အတူ ရောက် လာသည့် အခြားအခန်းကလူတွေလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြသည် ။ အန်ကယ်ဘိုင်က . . .

“ကဲ . . . ဒါဆိုလည်း ငါသွားပြီ လင်းလင်းရေ၊ ဪ . . . ဧည့်သည်တွေကို အခန်းထဲဝင်ဖို့ ဘာညာဧည့်ခံလေကွာ၊ တယ်ည့်တဲ့ ကောင်ပဲ လင်းလင်းရာ၊ ကိုယ့်အဒေါ်မျက်နှာပျက်အောင် . . . ဟဲ ဟဲ . . . ကဲ သွားပြီ၊ တူမကြီးတို့ ရေ”

အန်ကယ်ဘိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် လင်းလင်း ပခုံးကို တစ်ချက် ပုတ်လျက် သူ့အခန်းသူ ပြန်သွားတော့၏။ လင်းလင်းက ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူမအဒေါ်အန်တီပ ပကို အန်တီတူးညနေကျမှ ပြန်ရောက်မည့်အကြောင်း ပြောပြရသည် ။ လှသလောက်စွာမယ့်ရုပ်လေး ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးရင်း ကောင်မလေးဆီ အကြည့်ထပ်ရောက်သွားတော့ ချာတိတ်မက သူ့ကိုမျက် စောင်းထိုးကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားလေသည် ။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ သူက ဖိတ်တော့ . . .

“နေပါစေတော့ကွယ်၊ အဲဒါဆိုလည်း နောက်မှ ပဲ လာတော့မယ် ပပ လာသွားတယ်လို့ ပဲ ပြော ပေးပါ။ တို့ က ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ သူ ရှိမယ် ထင်နေတာ၊ ခုနက အထင်လွဲတာကိုလည်း မောင် . . . အဲ မောင်လင်းလင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ နော် . . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကဲ . . . သွားဦးမယ် နော်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီတူးကို ပြောလိုက်ပါမယ် ရပါတယ်”

လင်းလင်းက သွားလေးဖြကာ ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း အန်တီပပ မမြင်သာသည့်နောက်ကျောဘက်မှ ကောင်မလေးကို လက်ပြလိုက်၏။ ချာတိတ်မလေးမှာ မျက်နှာမသိမသာမဲ့သွားပြီ ခြေထောက်လေးဆောင့်၍ အောက်သို့ပြန်ဆင်းသွားကြတော့သည် ။ လင်းလင်းက တစ်ယောက်တည်း ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့လေး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အခန်း (၂)

ညနေပိုင်းကျ ပဲခူးမှ ပြန်ရောက် လာပြီဖြစ်သော အန်တီတူးက လင်းလင်းတို့ အိမ်သို့ ပေါက်ချ လာ၏။ မနက်က ကိစ္စကိုပြောပြတော့ အရယ်ခံရပြန်သည် ။ မေမေက ခွင်ကြုံတုန်း ဝင်နှိပ်လိုက်ဦး မည်ဟူသည့် အတွေးဖြင့် သူ့သားလေးကို ထောပနာပြု၏။

“သူခိုး ဂျဗိုး ထင်မယ်ဆို ထင်စရာပဲ တူးတူး၊ နင့်တူဝတ်စားထားတဲ့ ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ဘာရုပ်ပေါက်နေမှန်းကို မသိဘူး”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း ဒါဂရန်ဂျ် (Grunge) စတိုင်ဗျ၊ သူများ တွေ အိမ့်ဒီဇိုင်းတို့ ၊ ကိုရီး ယားဒီဇိုင်းတို့ လုပ်နေကျရိုးလို့ ၊ သားက ဒီယဉ်ကျေးမှုကို အသစ်တဖန်ပြန်ဆန်းသစ်ပေးနေတာ၊ နိုင် င်ခြားမှာ ကတ်ကိုဘိန်းတို့ အက်ဒီဗန်းဒါတို့ . . .”

“တော်စမ်းပါ၊ တစ်ခါလာလည်း ဒါပဲ၊ ပြောလိုက်ရင် အဲဒီ နိုင်ငံခြားက ကတ်ထူဘူးတို့၊ စက္ကူ ဘူးတို့ ပဲ လာလာရွက်ပြနေ . . . ၊ မင်းပုံလည်း ပြန်ကြည့်ဦး တော်တော်လှတယ်များ ထင်နေလား”

လင်းလင်းက ဂစ်တာကို ဘေးမှာ ထောင်ထားကာ အန်တီတူးကို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း . . .

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး မေမေပြောမှ ကတ်ကိုဘိန်းလည်း ကတ်ထူဘူးဖြစ် ကုန်ပြီ၊ အန်တီတူးတီဗွီသားပြင်ပြီးပြီနော် လုပ်

လိုက်ဦး ဉာဏ်ပူဇော်ခ၊ ခြေကြွခလေး ဟဲဟဲ”

အန်တီတူးက ငါသိပြီးသားပါဟူသော အကြည့်ဖြင့် ပြုံးရင်း သူ့ကိုလက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင် ထားသည့် ပိုက်ဆံလှမ်းပေးလိုက်၏။

“နေပါဦး သားရဲ့ ၊ ပပက အခြားဘာမှ သွားသေးလဲ . . . အန်တီတူးလည်း သူ့ကိုရုံးပိတ်ရက် အားတယ်ပြောထားပြီးမှ နီနီတို့ အတင်းခေါ်တာနဲ့ ပါသွားတာ၊ သူနဲ့ ပါလာတာ ဝတီလေးထင်တယ်၊ ခပ်ချောချောလေးမှတ်လား . . . သား”

“နာမည်က ဘယ်လိုအန်တီတူး၊ ဝတီ ဟုတ်လား . . . ဟီးဟီး”

“အင်းလေ . . . လင်းဝတီချို့တဲ့ ၊ ပပ တူမလေးလေ၊ အံမယ် ရုပ်က စပဲဖြိုးဖြိုးနဲ့ ဘာလဲကြိုက် သွားပြန်ပြီလား၊ ငါ့ကို နာမည်တော့မဖျက်နဲ့ နော် . . . လင်းလင်း”

“လင်းဝတီချို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲနော်၊ မကြိုက်ပါဘူး အန်တီတူးရ၊ အဲဒီကောင်မလေးရုပ်ကိုများ ခပ်ချောချောလေးတဲ့ ဘာမှ အာရုံမလာဘူး၊ လုံးဝပဲ ကဲ . . . သွားပြီ အန် တီတူးရေ၊ သာဓု သာဓု . . . ပိုက်ဆံတန်ခိုးနဲ့ လင်းလင်းတို့ အပြင်ဒိုးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လစ်ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် မေမေကတော့ ပွစိပွစိ ပြောရင်း ကျန်ရစ်လေ သည် ။ လင်းလင်းက အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် စက်ဘီးလေးကိုဆွဲယူရင်း ဘယ်အရင်သွားရမလဲဆို တာ စဉ်းစားရ၏။ လင်းဝတီချို့ဆိုတဲ့ ဟာမလေးနှင့် သူတွေ့ဆုံခဲ့ပုံအကြောင်းစုံကို ပြောပြလျှင်ကိုကြီးထိုက်တို့ အုပ်စု သဘောကျရယ်မောကျဦးမှာ သေချာသည် ။ ယခုအချိန်ဆို လူစုံနေလောက်ပြီဟု သူတွေ့လိုက်မိ၏။

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကိုကြီးထိုက်ကိုကြည့်ရတာ အူတူတူ၊

ငေါင်စင်းစင်းနှင့်မို့ လင်း လင်းက အရယ်တဝက်ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကြီးထိုက် ကျွန်တော်က ဟိုလူတွေတောင် ရောက်ပြီ ထင်နေတာ၊ အခုမှ အိပ် ရာကနိုးတာလား။”

သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုကြီးထိုက်က ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မီးညှိ၏ ။ မေမေသာ ကိုကြီး ထိုက်ကို ခုလိုပုံမျိုးဖြင့် မြင်ရလျှင် ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတာတွေးပြီး လင်းလင်းပြီးမိသည် ။ ဘာမှ ဝတ်မထားသည့် ကိုကြီးထိုက်အပေါ်ပိုင်းမှာ ဘာပုံတွေမှန်းမသိသော ဆေးမှ င်ကြောင်တွေနှင့် ပြည့် နှက်နေလေသည် ။ အောက်ပိုင်းမှာ လည်း ခူးအထက်ကဖြထားသည့် ဘောင်ဘီတိုတစ်ထည်သာ ဝတ် ထား၏။ ဆံပင်အရှည်ကိုလည်း မဖြီးမသင်ထားတာဆိုတော့ လင်သေခါစ မုဆိုးမကြီးနှင့်တူနေ ပေ သေးသည် ။ ကိုကြီးထိုက်က . . .

“အေးကွ၊ ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး၊ နေကြီးကတော့ သူ့အမေဆိုင် ကူသိမ်းပေးနေ ရလို့ ထင်တယ်၊ ဒါမှ ပိုက်ဆံလေးဘာလေး တောင်းလို့ ကောင်းမှာ ကိုး၊ ဟိုကောင် ငဖြိုးကတော့ ထုံစံ အတိုင်း သူ့ငပိန်မလေးဆီ သွားကြောင်နေတာဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မင်းမှာ ဘာအစီအစဉ်ရှိလို့ လဲ လင်းလင်း ပယောဂကပ်ဖို့ လားကွ”

“မုဆိုးမဗျ၊ အဲလေ . . . ဟုတ်ပါဘူး ဟဲဟဲ အင်း . . . ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးထိုက်ရာ”

အမှတ်တမဲ့မို့ ပါးစပ်က ယောင်ထွက်သွားပြီးမှ ကိုကြီးထိုက်ကို လင်းလင်းအားနာသွား၏။ ကိုကြီးထိုက်က သူ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်၍ . . .

“ ဘာလဲကွ . . . မုဆိုးမ၊ မင်းဟာကလည်း ငါမေးတာက သွားကစ်မ

လို့ လားလို့ မေးတာ၊ ငါကကပ်ချင်နေပြီ”

လင်းလင်း သက်ပြင်းချရင်း ကိုကြီးထိုက်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသော်လည်း ကိုကြီးထိုက်နှင့် ကိုနေကြီးတို့ သည် သူနှင့်ဖွိုးဝေတို့ နှစ်ယောက်ကို ရွယ်တူတွေလို ပေါင်းသင်းကြ၏။ သူတို့ ကလည်း တစ်ဖန်ပြန် . . . အဲ ချစ်ခင်ကြပါသည်။ သို့သော် ကိုကြီးထိုက်တို့ နှစ်ယောက်ကို သူတို့ နားမလည်တာတွေ အများကြီးရှိသည်။ အခုလို အမြဲတမ်း အရက်သောက်ချင်နေတာမျိုးတွေ၊ ဘွဲ့ရကတည်းက အခုအချိန်ထိ ဘာအလုပ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်တာမျိုးတွေဆိုပါတော့ . . .။ ကိုနေကြီးတို့ သူ့အမေကအထည်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ရှိပြီး စီးပွားရေးတောင့်တင်းလို့ သာ တော်တော့သည်။ ကိုထိုက်ကြီးကတော့ မိဘတွေမရှိ။ မောင်နှမတွေနှင့်လည်း အတူမနေဘဲ သူ့အမွေရထားသည့် အိမ်လေးမှာ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်သလိုနေသည်။ လုပ်ချင်တာတွေ စိတ်ထင်ရာတွေ အကုန်လျှောက်လုပ်သည်။ မနေနိုင်သည့် အစစ်တွေက ထမင်းချိုင့်ပို့ပေးကြ၊ တစ်လတစ်ခါ သုံးစရာပိုက်ဆံလေးတွေ စုပေးကြရသည်။

“ဟေ့ကောင်လင်းလင်း မင်းက ငါမေးတာမဖြေဘဲ ဘာတွေငိုနေ ငေါင်နေငူနေရတာလဲ၊ သူ့ ယောင်မယ်နဲ့ တွေ့လာလို့ လား”

“သူယောင်မယ်နဲ့ တွေ့လည်း ဒီကောင့်မှာ ထိုးစရာမှ မရှိတာ ဆေးတောင်ဝှေ့ပြောပါတယ် ဟဲ ဟဲ”

ကိုကြီးထိုက်စကားအဆုံးမှာ ကိုနေကြီးနှင့် ဖွိုးဝေတို့ အတူတူရောက်လာကြပြီး နားစွန်နာ ဖျားကြားသော စကားများ ဖြင့် လင်းလင်းကို စနေကြ၏။ ဖွိုးဝေက သူ့ကို သဘောကျသလိုကြည့်ပြီး . . .

“ဂွတ်တယ်ကွာ၊ လင်းလင်းဒီခိုင်းက လုံးဝအထာပဲ၊ ဒါမှ ဂရန့် (Grun

ge) အစစ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရေ၊ မင်းတို့ ကသာ ဂွတ်နေ အိမ်မှာ မေမေ ကဆို ငါ့ကို ရေလည်ဖွဲတာ မေမေဖွဲတာက တော်သေးတယ်၊ မနက်က ဆို သူခိုးအထင်ခံရလို့ ငါတော်တော်ဖုသွားတာ”

အစချီပြီး သူရှင်းပြတော့ အားလုံးစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီး ဝိုင်း ရယ်ကြပြန်သည်။ ။ တကယ်တော့ လင်းလင်းက သူ့ကိုယ်သူလည်း သိပါ သည်။ ။ သူဝတ်စားထားပုံက လန်လွန်းလှ၏။ ရှူးဖိနပ်အစုတ်၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီဆို လုံးဝချွတ်ခြုံကျနေသော အဟောင်းအနွမ်း အရောင်လွင့် အပေါက်တစ်ရာနှင့် အင်္ကျီကလည်း ဖလန်နယ်အကွက် ခပ်နွမ်းနွမ်း။ ဒီကြားထဲ ဦးထုပ်ကပါ ဖွာရရာကျနေသည့် အပေအတေဒီဇိုင်း။ သူဒါ တွေကို မက်မက်မောမောဝတ်နေမိတာ တကယ်တော့ ကိုကြီးထိုက်တို့ ဩဇာမကင်းပေ။ တခြားလူတွေနှင့် ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ အရုပ်တွေကလည်း ထိုးထားသေးတာဆိုတော့ ကိုကြီး ထိုက်က သူတို့ အထဲမှာ ပိုအထာကျသည်။ ။ ဘေးလူအမြင်မှာ တော့ ပို၍ ဆိုးဝါးစုတ်ပြတ်သည်။ ။

ထိုနေ့ညနေက ကိုကြီးထိုက်သောက်မည်ဆိုသဖြင့် ရပ်ကွက်အစွန်ရှိ ဘီအီးဆိုင်လေးမှာ သူတို့ အုပ်စုဝိုင်းဖြစ်ကြသည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုနေကြီးနှင့် ကိုကြီးထိုက်တို့ ပါးစပ်ဖျားမှာ က ကတ်ကိုဘိန်း၊ ဂရန့်ဂျုံ၊ ကဗျာ၊ ပါးလ်ဂျမ်း (Pearl Jam) ၊ Post Punk . . . ယဉ်ကျေးမှုများ။ ။

အခန်း (၃)

“အန်တီရေ . . . ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီးပြီနော်၊ သမီး ရွှေအိတို့ ဆီ သွားမလို့ မေမေမေးရင် ပြောလိုက်ဦး”

ဝတီလှမ်းအော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဧည့်ခန်းတွင် ငေးငိုင်းနေသည့် ပပလန့်ဖြန့်မတ်တပ်ထရပ်မိ၏။ ယောင်ရမ်းပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လှုပ်၍ ရှာကြည့်တော့ ဝတီက ဧည့်ခန်းအပြင်သို့ ရောက်နေပြီမို့ . . .

“အေး . . . အေး . . . အရမ်းမကြာစေနဲ့ နော် သမီး၊ တော်ကြာ နင့်အဖေမေးလို့ ပြန်မရောက် သေးရင် ငါပါအဆူခံနေရဦးမယ်၊ မမက ငါကြည့်ပြောထားလို့ ရတယ်”

ဝတီက သူမအဒေါ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်သည် ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် နှာခေါင်းကိုရှုံ့ကာ မျက်မှောက်ကြုတ်သည် ။ အပျိုကြီးတွေများ သိပ်အစိုးရိမ်ကြီးတာပဲဟု စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်၏။ နောက်မှ သူမအဒေါ်ဖြစ်သူ အကြောင်း သိပြီးသားမို့ စိတ်ကို ပြန်လျော့ချလိုက်ရသည် ။ အန်တီပပက သူမကို သိပ်ချစ်တာ သိပါသည် ။ အလုပ်ကပြန်လာလျှင် သူမကို အရင် ဆုံးမေးတတ်သူ အန်တီပပက ဒီနေ့အ လုပ်မသွားဘဲ အိမ်မှာ နားနေ၏။ နေမကောင်းလို့ ဟု အကြောင်းပြ၍ ခွင့်တင်ထားသော်လည်း သူမအမြင်မှာ တော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားဖျားနာတာ မမြင်မိပေ။

“ဖေဖေမေးရင် ကျူရှင်ချိန်သွားညှိရင်း စာကူးမလို့ ပြောသွားတယ် သာပြောလိုက် အန်တီရာ . . . နော်၊ သမီး မုန့်ဝယ်လာခဲ့မှာ ပေါ့၊ အန်တီ

ကလည်း လိမ္မာသားနဲ့ ဟဲဟဲ”

“တယ် . . . ဒီကောင်မလေးတော့ ငါ့ကိုပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ၊ ဟင်း . . . ကဲ . . . သွား သွား . . . နေတွေပူတယ်နော် သမီး၊ ထီးယူသွားပါလား”

သူမ စကားပင်မဆုံးလိုက်ရဘဲ လက်ကာပြပြီး အပြင်ပြေးထွက်သွားသည့် တူမဝတီကိုကြည့် ရင်း ပပက နွမ်းနယ်စွာ ပြုံးနေမိပါသည် ။ သူတို့ ခေတ်ကို ကြည့်ရသည် မှာ ပပအဖို့ ရင်တုန်စရာ၊ နှလုံး ခုန်မြန်စရာ တွေချည်း ဖြစ်၏။ သွက်လွန်းသည် ။ မြန်လွန်းသည် ။ ရှုပ်ထွေးလွန်းသည် ဟု ခံစားရသည် ။

အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ တော့ လင်းဝတီချို့ဟူသော ဆတ်ဆတ်ကြဲတူမကို စိတ်ချယုံ ကြည်ပါသည် ။ သို့သော် ယခုခေတ် လူငယ်လေးတွေ၏ ဖုန်းသံကြောင့် အတွေးစပြတ်ကာ ဖုန်းရှိရာ သို့ ပပ ထလျှောက်ရပြန်သည် ။

“ဟဲလို . . . ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဟယ် . . . တူးတူး၊ ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ ငါ အလုပ်မသွားဘူး”

တစ်ဖက်မှ အသံရှင်မှာ သူမ၏ မိတ်ဆွေတူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်နေ သူ ဒေါ်ပပလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားမိသည် ။ ဝတီ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ သူမအစ်ကို ဦးအေးချိုမှာ သူမ နှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းတွင် စီမံအုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ထမ်းဆောင်သူဖြစ်ပြီး အမြဲအိမ်ပြန်နောက်ကျ လေ့ရှိသလို၊ ယောင်းမဖြစ်သူ ဒေါ်သီတာလင်းကလည်း မင်္ဂလာဈေး၌ အလှကုန်ဆိုင်ဖွင့်ထားသဖြင့် ဆိုင်မှာ ပဲ အချိန်ကုန်နေလေ့ရှိသည် ။ အိမ်တွင် ဒေါ်ပပတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာထိုင်နေရစဉ် စကားပြောဖော်ရသွားသဖြင့် အရေးကြီးတာရော၊ အရေးမကြီးတာရော အားလုံးကို အသေးစိပ်၍ အ မျှင်မပြတ်ပြောနေကြတော့သည် ။ တူးတူး

သည် လည်း သူမကဲ့သို့ပင် ဘဝတူအပျိုကြီးဆိုတော့ ရင်ခုန် သံချင်း တူညီသည် ဆိုရမည်။ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါ်တူးတူး၏ တူလေး လင်းလင်းကို အထင်လွဲမိခဲ့ကြပုံ အကြောင်း ပြန်ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ရယ်မောနေကြပြန်၏။

“လင်းလင်းက စိတ်မဆိုးပါဘူး ပပရယ်၊ ဒီကောင်က သဘောကောင်းပါတယ်ဟ၊ ကြော်ငြာ ဝင်လိုက်ဦးမှ သဘောပေါက်နော်၊ ဟဲဟဲ ဝတီရိုလား”

“မရှိဘူး တူးတူး၊ အပြင်သွားတယ်၊ သူငယ်ချင်းအိမ်တဲ့ လေ၊ အခုက လေးတွေက မလွယ်ပါ ဘူးဟယ်၊ ကိုယ်တွေခေတ်လို မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဪ . . . ဒီလိုပေါ့၊ သူတို့ ခေတ်နဲ့ သူ့အထာကတော့ အံ့ကိုက်ကွက် တိပဲလေ ပပရဲ့ ၊ ကိုယ် တွေကသာ လိုက်မမှီတာ ဟင်းဟင်း”

ဒေါ်တူးတူးစကားကို နားထောင်ရင်း ပပမျက်လုံးထဲ လင်းလင်းဆိုသည့် ကောင်လေးရုပ်က တိုးဝင်လာသည် ။ သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အထာနဲ့ ဆိုသောစကားကြောင့် သူမမျက်နှာမှာ နွေးခနဲခံစားရသည် ။ အေးလေ . . . သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အထာပေါ့။ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်တော့ . . . ပပပေးမည်ဆိုသည့် တရားခွေကို ဝယ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မနေ့က ဒေါ်ဝင်းပြသည့် စိန်လက်ကောက်လေး တော်တော်လှကြောင်း၊ သူမတို့ ရုံးကို ထပ်လာဖြစ်ဦးမည်ထင်ကြောင်း စသဖြင့် အလွှာပ၊ သလွှာပများ ပြောပြီးနောက် ဒေါ်တူးတူးက ဖုန်းချသွားသည် ။

ပပထိုင်ရာမှ ထလျက် ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ကာ နောက်ဖေးသို့ဝင်ဖို့ အပြင်မှာ မှန်ထဲမှာ သူမပုံရိပ် ကိုမြင်သဖြင့် ခဏရပ်ကြည့်မိသည် ။ အနည်းငယ် ဝနေသော်လည်း သူမခန္ဓာကိုယ်က အချိုးအစားကျ နပြေပြစ်ဆဲ။ မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်ယောင်က ကျက်သရေရှိသော အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် သူမကို

ပြန်ကြည့်နေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကတော့ သူမလည်း တက္ကသိုလ်မှာ ကွင်းနီ (Queen) ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးပင် မဟုတ်လား။

အိမ်ခန်းထဲရောက်တော့ သူမသည် တရားခွေဖွင့်၍ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ခတ္တလှဲလျောင်းပြီး မျက်စေ့တွေကို မှိတ်ထားမိသည် ။ အပြင်ဘက်ဆီမှ အိမ်ဖော်မလေး၏ အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်သံသဲ့သဲ့ကြား၏။ လေပြည်သည် သူမနဖူးဆံစများကို နမ်းရှိုက်ကာ အေးမြသည့်အထိအတွေ့တွေ ပေးသွားသည် ။ ဆောင်းဘောက်စပီကာမှ ဆရာတော့်အသံက ကြည်လင်ပီသစွာဖြင့် ဇာတိ၊ ဘဝဖြစ်ရပ်၊ သံသရာလည်ရခြင်း အကြောင်းရင်းတို့ကို ဟောကြားတော်မူနေသည် ။ စုတ်တိစုတ်ပြတ် ဝတ်ဆင်ထား သည့် ပုံစံနှင့် အပြစ်ကင်းသော မျက်လုံးတစ်စုံသည် ဒေါ်ပပစိတ်ကူးထဲ ကျူးကျော်ဝင်လာသဖြင့် မျက်လုံးတွေကို အလန့်တကြား ပြန်ဖွင့်မိ လိုက်လေသည် ။

ရှေ့ဆက်ပြီး ထိုချာတိတ်သည် ဒေါ်ပပ အိပ်မက်ထဲ မကြာခဏ ရောက်လာတော့မှာ ကို ရှက်ရွံ့ ရင်ခုန်မိသည် ။ ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရမှန်းကိုလည်း သူမအလိုလိုသိလိုက်ပါ၏။

*